

רבי ישמעאל מורחית לפניה בזה גזרו בית חשמונאי את אבני המזבח ששקלום אנשי יון וחניא נמי בסדר עולם ומייתי לה בפ"ק דע"ז רבי יוסי אומר מלכות פרס בחללת הבית ל"ד שנה ומלכות יון ק"פ שנה ומלכות בית חשמונאי ק"ג שנה ומלכות הורדוס ק"ג שנה ש"מ דמלכות חשמונאי מידי מלכות יון בזה לידם על ידי הנס הזה.

טמאו כל השמנים שבהיכל אף על גב דגוים בחייהם לא מטמאים בשום טומאה אפי' מדרבנן בר מטומאת ויזה שגזרו אליהם דתניא בפרק בנות כותים דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש כי יהיה זב בני ישראל מטמאין בזיזה ואין גוים מטמאין בזיזה אבל גזרו עליהם שיהיו כזבים לכל דבריהם ומפרש בפרק אין מעמידין ובפ"ק דשבת כדי שלא יהא חינוק ישראל רגיל אללם במשכב זכור וגזירה זו עדיין לא היתה בזמן הנס הזה שהרי גזירה זו היא מי"ח דבר שגזרו תלמידי שמאי והלל בפ"ק דשבת שהיתה אחר הנס יותר ממאה שנה דתניא בפ"ק דשבת הלל ושמעון גמליאל ושמעון נהגו נשיאותן לפני חרבן הבית ק' שנה והנס הזה היה קודם חרבן ר"ו שנה דדקתני בבבליה דלעיל מיהו אף על גב דלניהו גופייהו לא מטמאי בגדיהם מיהא מטמאי ונחוקת טומאה הן עומדים דתניא בתוספתא דטהרות הלוקח כלים מאומני גוים והמוסר כלים לאומני גוים טמאים מדרס וטמא מת דכיון דגוים לא מזדהרי ממגע המת סתם כליהם נחוקת טמאי מתים הוו ואם כן כשנכנסו גוים במקדש מסתמא כל הטהרות שבהיכל בספק מגע בגדיהם הוו וטמאים מספק אבל לא משום דמההיא דפרק רבי ישמעאל דתניא מורחית לפניה בזה גזרו בני חשמונאי את אבני המזבח ששקלום מלכי יון ואמר רב ששת ששקלום לעבודה זרה משמע שכבר נהיה הבית ההוא בית עבודה זרה וחניא בתוספתא במסכת זבים כלי חרס שהכנים אירן לבית עבודה זרה טמאים הספסלים והקתדראות שהכנים רובן לבית ע"ז טמאים דאף על גב דע"ז אינה מטמאה אלא במגע ובמשא אבל לא בזהל כדאמרין בשבת פרק רבי עקיבא מ"מ כיון דא"א בלא תקרובת ע"ז כדאמר בפרק כל הנלמים גבי לא יעבור תחתיה וכרבי יהודה בן בתירה דאמר תקרובת ע"ז מטמאה בזהל אף תקרובת ע"ז מטמא בזהל משום דאותם אצנים לא מיתסרי כחותו שקון ששקלום הגוים מדאורייתא דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו אלא רבנן הוא דגזור לאסרם לגזרה אף על גב להדיוט שרו וכן כתב רש"י ו"ל מיהו נהי דאותם אצנים לא מיתסרי משום ע"ז מ"מ מדשקלום לע"ז מסתמא הכניסו שם ע"ז והעמידו כלם בהיכל וא"א זה בלא

דרבי אבהו קאמר לה מיהו מההיא דפרק מי שמתו דאמר רב אשי הכא בדלא שהה קמיפלגי אבל שהה לכולי עלמא חוזר לראש ולא קאמר לכולי עלמא אינו חוזר לראש משמע דהלכה חוזר לראש כמו שכתבו המוספות אך יש לחלק דשאני הכא דאינו ראוי לקרות כמו שחירץ השר מקוצי.

אלא להוציא אחרים אבל להוציא עצמו יאז מה שאין כן במגלה דאפילו לעצמו לא יאז כלומר והיינו דאהני ג"ש.

צריך כונה לצאת ולהוציא כדאמר ליה רבי זירא לשמעיה איכיון ותקע לי ותנן העובר אחורי ב"ה ושמע קול שופר או קול מגלה אם כיון לכו יאז ואם לאו לא יאז ואף על גב דפליגי עליה רבה ורבא והנך דשלחו לאצוה דשמואל לית לן בה דהא מתני' דברכות פרק היה קורא ומתני' דר"ה פרק ראובן בית דין ומתני' דמגלה פרק הקורא ורבי יוסי שנמוקו עמו דקאמר ביחיד לא יאז עד שיחכוין שומע ומשמיע וצריכתא דנחכון משמיע ולא נחכון שומע כולהו כרבי זירא סבירא להו ואף על גב דמתרץ להו רבה אשנויי דחיקי סמכין.

מבאן פסק משמע דסבירא ליה דפלוגמיהו דרב ורב אסי דיעבד אבל בלכתחלה לכולי עלמא בעשרה ולא כרש"י ו"ל ויש לתמוה דאם כן מאי חש לה רב להא דרב אסי דקאמר הא לדידיה נמי לכחלה בעי עשרה ושמא יש לומר דחש ופסל קאמר וצריך עיון.

מדקרינן במגלה הכתובה בין הכתובים וכתובים לא בעו עיבוד לשמן ואם כן מגלה נמי דכתיבה בהדייהו לא היתה מעובדת לשמה וקשה דהא כתובים לא בעו שרטוט ולא תפירה בגידין ולא דיו והיכי מכשר במגלה הכתובה בין הכתובים ביחיד אלא עכ"ל בדאיכא שרטוט וגידין ודיו הכי נמי נימא דאיכא עבוד לשמה וצריך עיון.

וזו היא מזוזה כך פירש ר"ת ומזוזה בעי שרטוט הלכה למשה מסיני כדאיתא פרק הקומץ רבה והיינו משום דסבירא ליה דספר תורה לא בעי שרטוט דלא מנינו חומרא בספר תורה מצתפילין לענין שרטוט אבל לפרש"י אמתה של תורה היינו ספר תורה כדכתיב ואמת קנה ואל תמכור וסבירא ליה דספר תורה בעי שרטוט ושרטוט דמגלה ודמזוזה לר"ת או אף ספר תורה לרש"י היינו צין שטה לשטה אבל שטה אחת למעלה או אפילו מד' רוחות הא ק"ל בפרק קמא דגיטין ב' כותבין בלא שרטוט ג' אין כותבין.

חידושי הלכות חנוכה

המצוה החמשית מדברי סופרים היא מצות חנוכה וכו' והם מלכות יון דתניא בפרק